

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

14. února 2016

ZASLAL:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH,
ANGLIE

ČTENÍ: EXODUS 24-25, ŽALM 78, MAREK 10

HORSKÉ VRCHOLKY A ÚDOLÍ

Když přicházíme, abychom sdíleli Lámání chleba, znovu nacházíme střed svého života. Pokud byl náš život v posledním týdnu obtížný, věci se opět dostanou do správné perspektivy. Možná jsme se přes týden pohybovali v oblastech, které byly nepříjemné nebo neprospěšné pro náš duchovní život, a nyní sledujeme „stopy svých nohou“, abychom se dostali zpět na cestu. Lámání chleba je předepsaný způsob, který nás zvedá z údolí plných stínů beznaděje na vrcholky hor, kde se můžeme cítit svobodně a dočasně osvobozeni. Jsme schopni daleko jasněji vidět do budoucnosti. Jsme obnoveni zevnitř. Vzpomínka na Pána v chlebu a ve víně je vrcholem našeho stoupání do horských výšin. Náš pohled je opět zaostřený. Pociťujeme nesmírnou vděčnost.

Naše zkušenosti

V životě máme dobrá i špatná období, dobré a špatné dny. Můžeme se nacházet v údolí stínů. Život není jednoduchý. I systémy v našem těle fungují v určitém rytmu. Ovlivňuje nás mnoho věcí. Hrubá slova, špatní řidiči, špatné zprávy, nepochopení, a všechno to bolí. Toto vše jsou výzvy naší osobní duchovnosti. Všechny tyto věci a ještě mnohé další nás mohou ovlivnit a způsobit, že se z horského vrcholku propadneme do údolí pod námi. To jsou chvíle, kdy se cítíme úplně na dně.

Nebo se stane, že je špatně druhým, které milujeme. Soucítíme s nimi a je nám zle spolu s nimi a kvůli nim. I počasí může v naší zkušenosti ze stinných údolí sehrát svou roli – šeré dny, mraky, studené dny plné hořkosti. Toto vše nás může odvést od pozitivního života a svést nás na scesti. Každý mrak má však svou pozitivní stránku, když se na něj podíváme pořádně. Problém je, že se snažíme vyřešit naše problémy sami, namísto toho, abychom na věcech přestali lpět a nechali Boha, ať jedná.

Pán Ježíš

Možná si představujeme, že Ježíš byl vždy tak silný, téměř bez lidských citů a emocí, a měl každou situaci pevně pod kontrolou. Představujeme si, že byl neochvějný, vyrovnaný, vždy navenek i uvnitř klidný. Dokonalá citová vyrovnanost. To však není možné, neboť „na sobě zakusil všechna pokušení jako my.“ Připisujeme mu „spravedlivý hněv“. V určité fázi života zažil velký pláč a slzy. Byl oddělen od dětí své matky. Nenáviděli jej náboženští vůdci, někdy jej provokovali i samotní učedníci, které si vyvolil a které miloval. Neměl snadný život a žil v ustavičných konfliktech. Měl však i štědré podporovatele. Měl útočiště v Betanii, Kapernaum a pod hvězdami. Když byl sám, nacházel klid a útočiště v modlitbě na osamělých místech.

Markovo evangelium

Markovo evangelium vyjevuje různé aspekty života Pána Ježíše. Vypráví o jeho obtížích, radostech a starostech, jeho vrcholcích hor a zkušenostech z údolí. Dozvídáme se o necitlivosti nepřátel stejně jako přátel a učedníků v nejnevhodnějších okamžicích. Byla to téměř horská dráha citových výšin a hlubin.

Podíváme se pouze na jeden příklad z kapitoly 10, abychom viděli, jak byl Ježíš zarmoucen reakcemi, které dostával na své učení, a zvláště na svou hrozící smrt. Prozrazují nám, kolik emocí Ježíš investoval do svého zaníceného vyučování, ale jak málo lidé brali zřetel na to, co říkal. Tyto případy mu působily mnoho zármutku, možná dokonce frustraci, neboť nejdůležitější události jeho života nikdo nevěnoval pozornost.

Ježíš a Dvanáct se nacházeli na severu země, když opustili Caesareu Filipskou a horu Hermon. Nastala proměna na horském vrcholu a po jejich radostech následoval smutek nad neschopností učedníků

vyléčit chlapce s epilepsií, s nímž se setkali na nižších svazích.

Vydali se do Kapernaum skrze Galileu, neboť Ježíš chtěl být o samotě s Dvanácti. Zahájil své učení slovy „*Slyšte a dobře si pamatujte tato slova*“ (**Lukáš 9:43-44**). Bylo to v Markovi podruhé, kdy se Ježíš otevřeně zmínil o své nacházející smrti a zmrtvýchvstání.

Radosti a strasti

V Markovi 10 Ježíš a jeho učedníci stále ještě cestují na jih. Byl konfrontován jak s nepřáteli, tak s učedníky. Ponaučení o dítěti bylo potřebné (**Marek 10:13-16**), když Dvanáct bránilo rodičům, aby přinášeli své děti k Pánu Ježíši. Byl to pro něj okamžik zármutku.

Dále k němu přišel bohatý mladý vládce, aby jej následoval, ale bohužel selhal již při první překážce a odešel. Ježíš jej miloval a velmi se rmoutil, když mladý muž odešel. To pro něj bylo dalším zklamáním. Právě učednictví je obtížné, jak všichni učedníci měli zjistit, přes to, že mu Petr za všech Dvanáct slíbil věrnost.

„*Byli na cestě do Jeruzaléma*“ (**Marek 10:32**). Dobře si tato slova zapamatujte. V této cestě byl záměr. Tento Ježíšův třetí pokus v Markově evangeliu vysvětlit Dvanácti účel jeho životní cesty a její vrchol na kříži byl pravděpodobně nejnaléhavější. Ježíše v této fázi jeho učitelského působení pravděpodobně začalo tížit srdce. Bylo důležité připravit učedníky na to, co mělo přijít. Veškerá závažnost této slavnostní příležitosti byla porušena sobeckým činem.

„*Byli na cestě do Jeruzaléma a Ježíš šel před nimi; byli zaraženi a ti, kteří šli za nimi, se báli. Vzal k sobě opět svých Dvanáct a začal mluvit o tom, co ho má potkat. Řekl jim: Co chcete, abych vám učinil? Odpověděli mu: Dej nám, abychom měli místo jeden po tvé pravici a druhý po levici v tvé slávě*“ (**Marek 10:35-37**).

Pointou tohoto příběhu bylo, že Jakub a Jan se svou matkou Salomé soukromě oslovili Ježíše. Salomé se snad domnívala, že by pro své dva syny měla získat nějaké privilegium, neboť byla Ježíšovou tetou, Marie byla totiž její pokrevní sestrou. Ať už pro to měli jakýkoliv důvod, chtěli nejlepší místa v království. Opakovalo se tedy téma „kdo je největší v království Božím“ z předchozí kapitoly (**Marek 9:33-36**). Tato touha dvou Zebedeových synů podle Marka velmi rozhněvala zbylých deset apoštolů. Matouš nám říká, že se „*rozmrzeli na oba bratry,*“ na Jakuba a Jana (**Matouš 20:24**).

Když takto reagovalo Deset, jaké byly myšlenky Ježíše, když byla tato otázka nastolena? Pociťoval hořké zklamání? Lukáš nám říká, že Ježíš v této těžké chvíli bojoval se svými vlastními myšlenkami, „*jak je mi úzko, dokud se nedokoná*“ (**Lukáš 12:50**). V takovéto době Jakub a Jan dokázali myslet pouze na svou vlastní situaci a na svůj vlastní prospěch.

Tento problém nebyl nový. Učedníci Ježíšovi nenaslouchali a nerozuměli mu (**Lukáš 18:34** to říká velice jasně). Byli stále ještě příliš sebestřední, bez soucitu a chtiví svého vlastního prospěchu. Ještě se nenaučili dřívější lekci o dětech.

Ve své odpovědi dal Ježíš Jakubovi a Janovi daleko více, než očekávali. „*Dostanete část toho, co chcete, ale na výzvu nebudete připraveni.*“ To bylo veřejné pokárání. Pokud si domýšleli, že jsou významní, nebo snili o své velikosti, byli své pýchy zbaveni, neboť nejprve musí zaujmout nejnižší místo a naučit se, co obnáší služba. Ježíš jim dal ponaučení o pokoře, když hovořil o „*panování nad národy*“, a poukazoval na svůj vlastní příklad. „*Co je nízké, ať je vyvýšeno, a vysoké ať je sníženo.*“

Ponaučení pro nás

Následovali jsme Ježíše na části jeho cesty a v odhaleních o něm samém. Byli jsme svědky jeho obtíží, jeho radosti, když jej někteří přijali, a jeho žalu, když jej většina odmítla, neporozuměla mu nebo jej dokonce schválně provokovala. Učinili jsme tak, protože i náš život kolísá mezi horskými výšinami a údolími, štěstím a smutkem, radostmi a zármutkem. Někdy se možná cítíme stejně osamělí jako Ježíš, ale nejsme sami. Nejsme ani výjimeční, ani odlišní, ač se tak možná někdy cítíme. Ježíš se svými milovanými učedníky, se svými druhy v pokušení hovořil o svém účelu, jímž bylo vykoupení. Pomáhalo mu to soustředit mysl, obzvláště tehdy, když se kříž blížil. V časech krize a problémů se uchyloval k modlitbě – avšak nejen v časech krize.

Lámání chleba

Pán nám zanechal jednoduchý, ale mocný prostředek, jak si jej připomínat, když vzpomínáme na jeho

oběť a radujeme se z toho, co pro nás vykonal. Nezapomínáme na jeho strasti. Jeho dary svobody a vykoupení nelze s ničím porovnat. Chléb a víno nám připomínají bohatství, které je nyní naše, stejně jako v budoucím království. Byly nám zajištěny Ježíšovým zmrtvýchvstáním. To je naše dědictví podle spolehlivého slibu Božího.

Bratr Vic Aucott: Nottingham (Forest Road), VB 14.02.16